

Владимир Колев

Закрилникът на дон Чичо

Не че му бяха необходими, но ги изиска. Знаеше: колкото повече подчинени имаш, толкова повече расте авторитетът ти. Толкова повече се утвърждава виждането, че без теб фирмата е заникъде.

Доведоха ги, пресни новобранци. Току-що завършили икономическия. Така и не успя да запомни специалностите им, звучаха прекалено завързано. Но това нямаше значение. Даже беше по-добре: вижте с какво се обзавеждаме...

Всички знаеха, че във фирмата нещата са подредени като по Корана. Има Бог – господин Лаков! Почти абстракция. Има и Негов Пророк – господин Никодимов, който раздава шамарите.

Едното от хлапетата веднага му хареса. Кротко, прилежно. Каквото му наредиш, тръгва да го изпълнява. Такъв не си пъха носа по собствена инициатива никъде, чака служебното израстване като неизбежен, сезонен дъжд. И естествено, го дочаква.

Проблемът беше с другия. Някак си много лесно се напасва, той тарикат. Набързо стана приятел с всички, като се започне от секретарката Тания и се стигне до овчарката на пазача дон Чичо, която така му върти опашка, че цялата замята.

Името му звучеше някак по руски. Леонтиев. Но за нула време, за всички, стана просто Лео.

А Тания, това пухкаво патенце, веднага му поддаде. Когато чу за пръв път отривистото й кикотене, Никодимов усети, че нещо го прерязва под лъжичката. С него, с Шефа и приятеля, тя никога не се кикотеше така. Не мой човек, не си познал – Тания е запазена територия! Излезе внезапно от кабинета и ги видя – Тания пишеше на компютъра, а Лео се беше надвесил над нея и нещо й говореше...

Един поглед, тежък като градоносен облак, беше достатъчен Тания да осъзнае прегрешението си и виновно да наведе очи. А наглыкът Лео даже не се смути. Правели някаква обобщена справка, след минута ще бъдат готови. Обля господин Никодимов със сноп светлина и пак се надвеси над секретарката.

Е, то бива, бива, ама бивол за мезе не бива! Ще му натрие носа на този... Да си...

Вечерта, в ресторанта, Тания беше самата нежност. Старателно нежна беше и в леглото след това, но Никодимов усещаше – друга е. Вече е друга.

Сутринта нареди да извикат Лео, а Тания изпрати до банката. Когато секретарския телефон издрънча, Никодимов изръмжа от през отворената врата:

– Какво се ослушваш бе момче, как ти беше името? Сядай и се захващай за работа. Ще бъдеш Таня до завръщането на титулярката!

След пет минути се показа за миг и кратко нареди: „Кафе!“ Чакаше с интерес. Знаеше как би го поднесла Таня. Като сладолед на малко дете. Знаеше как би го поднесъл другият младок, колегата на Лео – старателно, като келнер в добър ресторант, с преданост в очите. Лео, ако има грам мозък в главата, би трябвало да покаже чрез поднасянето, че е осъзнал вината си. Ами! Засмя се и даже пожела: „Да ти е сладко, Шефе!“ Ще бере ядове тоя...

Но ядовете бяха за Никодимов. В понеделник, на Съвета на богоизбраните кой знае защо, присъстваше и Лео. И не само присъстваше. Взе отношение по няколко въпроса. Включително за охраната на склада. Това беше удар под пояса. Всички знаеха, че дон Чичо е всъщност чичо на Никодимов. Поизветрял пенсионер, за който активирането или изключването на алармената система беше велика премъдрост. Кодът ѝ беше написан върху календара в стъкления кафез на пазачите. На стареца гледаха с добродушна ирония. А Лео се заяде. С усмивка, така, уж между другото. Проклето хлапе! Това беше началото на война и всички го разбраха.

Когато останаха насаме, господин Лаков промърмори приятелски на Никодимов:

– Лео е прав! Сменете кода и не го дръжте така, че да вади очи. Дон Чичо на колко години беше?

Никодимов схвана посланието. Вече не може да кара Лео да прави кафе. И трябва да разкара стареца...

Но няма да го направи! Именно защото предложението идва от Лео. На война като на война!

Все пак извика дон Чичо и му нареди да си запише някъде на друго място цифричките.

А през нощта във вторник, като по черна прокоба, отарасиха склада и изнесоха цял камион стока. Дядото си беше питал ушите да махне календара, ония бяха вдянали на секундата и даже му бяха казали: „Благодарско за съдействието, дядка! Ще дойдем пак!“ На сутринта старецът, със сълзи на очи се изповяда пред господин Лаков „от А до Я“, надявайки се да си запази службицата. Естествено изхвърча по допирателната, а на извънредното събиране в сряда бе оповестено, че за охраната вече отговаря Лео.

Не че беше станало кой-знае какво. Стоката беше застрахована, загубите бяха минимални. Но когато се възползва от неотменимото си

право да остане сам с господин Лаков, вместо приятелска утеха, Никодимов получи нареждане:

– Задвижи процедурата със застраховката. Преди това пусни нещо на следователите да не си отварят устата. На стареца съдвечи три лафа и под клетва пред Свети Димитър го предупреди нищо друго да не бърбори. Дано само застрахователите не разберат каква я е свършил, че тогава сме за мустака – няма да ни пуснат и стотинка. И виж, оправете си отношенията с господин Леонтиев!

„Господин Леонтиев!“ Даже не просто Лео... Келеш! Да си...

До преди десетина години гимназиалният учител по химия Лаков и инженер Никодимов бяха приятели. Когато водата се размъти, решиха да рискуват. На едно място търсеха отчаяно и спешно евтина вестникарска хартия. А на друго, омоквашо държавно предприятие се чудеше как да се отърве от огромни количества. Трябваше набързо да се тегли заем и се разбраха да ипотекират апартаментите си. Но Ники Никодимов се уплаши и в последния момент се отказа.

А сделката се получи просто безпроблемно, както ставаха много фантастични удари през ония години. Уж си останаха и приятели. Но крачката назад, направена от Никодимов не беше забравена, макар че именно той стана необходимата дясна ръка. Уж даже се утвърди схемата с бог Светозар и пророк Николай, но... Но Светозар Лаков беше собственикът, а Ники Никодимов – само добре платен Шеф. Идилитя про дължи до появяването на това отракано хлапе Лео...

С всеки изминал ден Никодимов усещаше как здравата земя се измъква изпод краката му. В Лео имаше някаква особена лекота да надушва верните решения. И особена бодрост да сръчква хората така, че те хем да търчат, хем да не се сърдят. С всеки изминал ден хлапето ставаше все по-незаменимо. На Никодимов му остана само да подписва поднесените документи. Отначало се опита да се намеси в обмислянето им, но познатият глас нареди:

– Подписвай и не се заяждай! Момчето е окумуш... – А после, за да посмекчи казаното, Лаков добави: – Все пак го дръж под око.

Какво значи да го държиш под око, а да не можеш нито да му въздействаш, нито да кажеш за него нещо различно от хвалби? И Таня се измени. Вече неприкрито се кикотеше на остроумията на Лео. Когато Никодимов я покани по навик на ресторант се сети, че има тригодишен син, който се нуждае от майка. По-рано това дете нямаше ли майка? Но тя, патицата, не е виновна. В основата е Лео! Да си...

Божественият направи изхързулването елегантно. Структурна

промяна с обособени две направления, начело с Никодимов и Лео. И по-неже Никодимов вече отговаряше за нищо, след месец пак ги обедини, начело с господин Леонтиев. А Никодимов остана шеф на транспорта. Ако Господ иска да накаже някого, прави го шеф на шофьори. Побеснял, Ники Никодимов хвърли молба за напускане на бюрото на бившия си приятел, но получи поредно предупреждение:

– Ако още сега не скъсаш молбата, ще я парафирам със „Съгласен“.

И Никодимов се принесе в бараката до гаража.

Една сутрин занесе за подпис някакви документи. В секретарската стая беше празно. Таня водеше протокола на среща с делови партньори, някакви гърци. В кабинета на господин Леонтиев! По едно време се показа от тапицираната врата и предаде:

– Лео нареди да приготвиш кафе за гостите. След малко ще дойда да го взема. Две кафеварки.

Не, това вече не! Никодимов, с разтреперани ръце взе лист от секретарското бюро. „... Моля да бъда освободен от заеманата от мен длъжност поради...“ Стига разиграване! Да си...

Замисли се. Поради какво? – Ами, поради изхързулване след автогол, който продъни мрежата... Скъса бавно листа и се захвана за работа.

Първата чашка от първата кафеварка наля за себе си. Сложи си много захар. Ако сам не си подсладиш живота, кой ще го направи?! А докторите, които пеят арията на диабета да си ...

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Имах среща с приятел в лятна бирария. Срещу мен седна непознат петдесетгодишен мъж. Потната риза бе залепнала на гърба му, а вратовръзката бе засукана на една страна. Остави самото до себе си и поръча бира с чипс. Вкиснатото настроение беше изписано с големи букви на физиономията му. Изпитваше нужда да говори. Първите му думи бяха: „Днес направих нещо, което ми отвори очите колко тежа... Подадох заявление за напускане, а после го скъсах. И нещо в мен се скъса...“

Говореше разхвърляно и явно се опитваше да прикрие едни неща, а да заглади други. Преди да почувства необходимост да заблуди някого, човек обикновено опитва да заблуди себе си. Изпитваше такава нужда да разтовари, че даже не забеляза липсата на съпричастност в мен. Пък и едва ли я търсеше...

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11906>]